

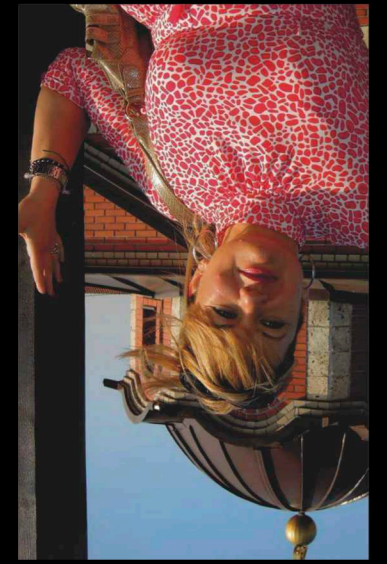

роман поезија
 проза поезија

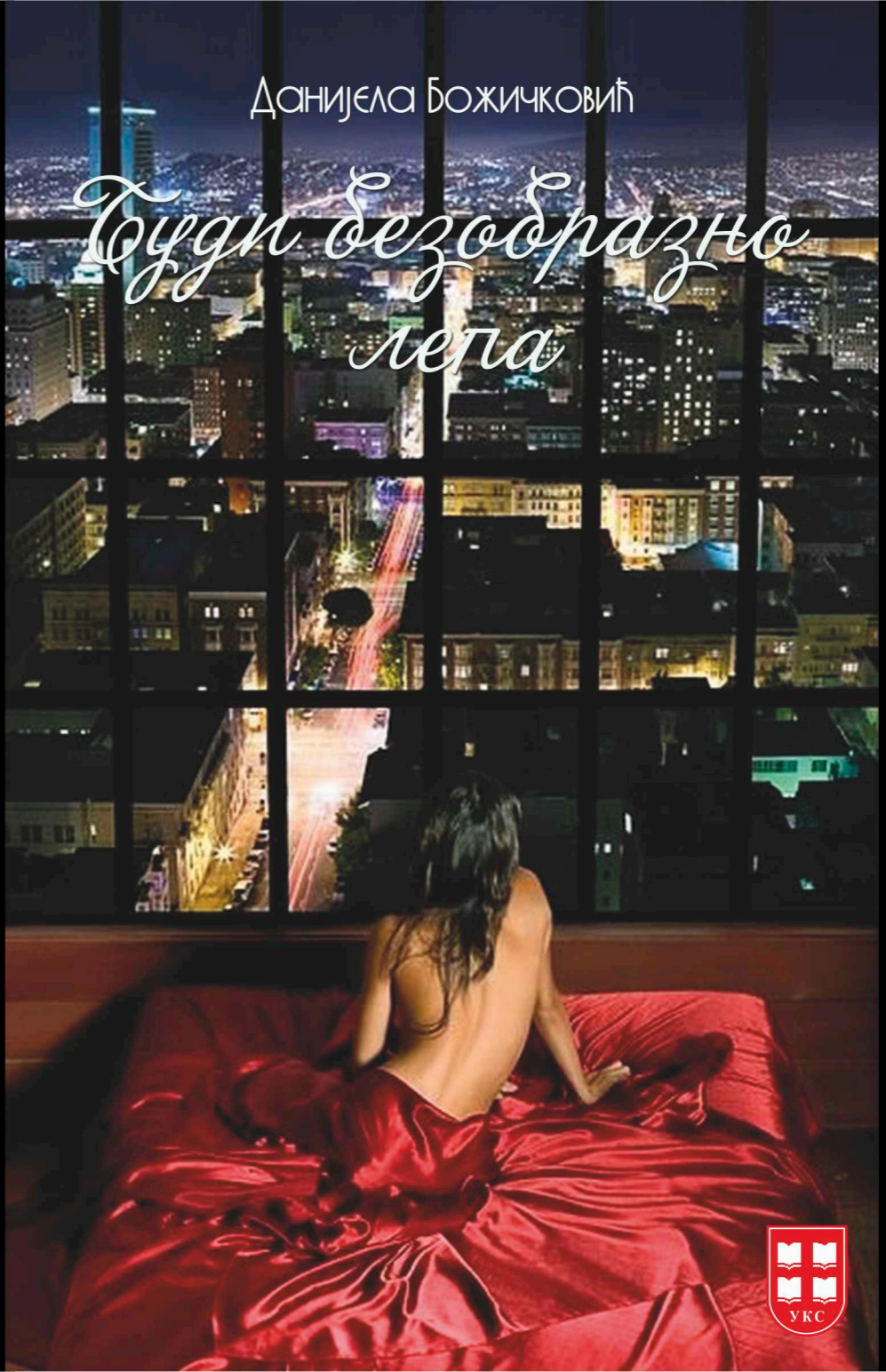
1973
 Антиета Ана Живковић
 Крива изобличења 2009,
 Опиције од љубави 2011,
 Напојет попадије 2013,
 Тогна оуре 2014,
 Чипка и чоколада 2015,
 Само сатка и доја 2016,

Сатка и доја
 Same

Антиета Ана Живковић

Антиета Ана Живковић САМО САТКА И ДОЈА - БУДИ БЕЗОБРАЗНО ЛЕТА - Данијела Божићковић

Данијела Божићковић

Буди безобразно
 лета

Данијела Божићковић
 Радуловић Миланова
 02.09.1968.

- Звездане приче 2009, 2010.
- Имате ли чудне снове 2011.
- Сочно и Опоро
 П.С. Поверљиво 2015, 2016.
- Под кожа 2014.
- У страху је велики страх 2014.
- Чипка и чоколада 2015.
- Буди безобразно лета 2016.

наставиће се

проза поезија
 превод коауторство

Данијела Божицковић и Антилета Ана Живковић

**БУДИ БЕЗОБРАЗНО ЛЕПА
САМО СЛАТКА И СВОЈА**

Едиција
"Стишки књижевни круг"
књига број 33

Издавачи:

УКС Браничевско-стишка књижевна заједница
Библиотека "Србољуб Митић" Мало Црниће

За издавача:

Миљисав Миљенковић
Зорка Стојановић

Уредник:

Миљисав Миљенковић

Лектура и коректура:

Јадранка Милошевић
Ана Дудаш

Илустрације у књизи:

Слободан Голубовић

Прелом и корице:

Слободан Голубовић

Штампа:

Стојадиновић

Српских владара 180

Тел: 012/326-744

Петровац на Млави

Тираж: 1.000 примерака

ИСБН: 978-86-87003-56-9

2016.

СР - Каталогизација у публикацији -
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

МИЛАНОВА, Данијела, 1968-
Буди безобразно лепа / Данијела Божицковић Радуловић ;
[илустрације Слободан Голубовић]. - Мало Црниће :
Библиотека "Србољуб Митић" : Дружење књижевника
Србије, Браничевско-стишка књижевна заједница, 2016
(Петровац на Млави : Стојадиновић). - 79, 72 стр. : илустр.
; 21 см. - (Едиција Стишки књижевни круг ; књ. бр. 33)

Насл. стр. приштампаног текста: Само слатка и своја /
Антилета Ана Живковић. - Оба рада штампана у
међусобно обрнутим смеровима. - Тираж 1.000. - Стр. 75-
76: Жена / Јелена Ђирић. - Стр. 77-79: Љубав као
синестезија / Јадранка Милошевић.

ISBN 978-86-87003-56-9 (БСМ)
COBISS.SR-ID 225484044

9 788687 003569

*ЉУБАВ је све оно што човек осећа СРЦЕМ.
То је емоција према колеџици, оџици,
родитељима, деци, девојци, момку, сину,
ћерки, браћу, комисији, роду... прецима;
познатим и непознатим људима, земљи,
...свету.*

*Ово је књига ЉУБАВНЕ ПОЕЗИЈЕ. Писале су
је две жене са два пера и два срца. Све своје
емоције слиле су у заједничку збирку.*

*Јер, љубав је када нешто делиш - и кад нешто
сјајаш. Тако су се Анџелика и Данијела сјојиле
у ову, срцем писану књигу, да би је, Данијела и
Анџелика поделиле са ВАМА.*

Мом Байи... Оцу наше деце

Данијела Божичковић Радуловић

БУДИ
БЕЗОБРАЗНО
ЛЕПА

...Пољуби ме иза ујла,
као у ијри геце, изненада...
Па нико не види и не сазна.
Пођи, ушећај у тој ган,
и буди настeјана,
буди весела,
буди безобразно леја.

Неђо Ђућо Сшојановић

САДРЖАЈ

МИРИС ЛАВАНДЕ И УКУС МЕДА

Мед од лаванде.....	9
Чувам те.....	10
Пробај ме.....	12
Играчи стихова.....	13
Нешто као љубавна.....	14
Ма, само на радост.....	15

МЕСЕЦ У ШКОРПИЈИ МАЧКА У ЛАВУ

Љубавни номади.....	19
Софти.....	20
Лавица.....	21
Женско пијанство.....	23
Јабука.....	24
Можда је рај међу нама.....	25
Само ако желиш.....	27

СУНЦОКРЕТИ, МАКОВИ, а ту је и лаванда

Огњена.....	31
Љубављу натопљено.....	33
Ту је моје место.....	34
Јесам Белоцркванка и зовите ме Нера.....	36

ДАНИ ОД ЧЕЛИКА ДОК ЈЕ ПОСТАЈАЛА ВЕЛИКА

Такав ми је ген.....	41
Црвени снови.....	43
Тај дуг не може да се плати.....	45
Пробуди се земљо моја.....	47

НА ВИСОКИМ ПОТПЕТИЦАМА

Чудни снови чудновати људи.....	51
Анти-феминистичка.....	52
И једна мађионичарски мушка.....	54
Пет минута тебе.....	56
Жена жени.....	58
Време смеха.....	61
Живот је дар.....	63
Жене и мушкарци.....	65
Огњиште.....	67
О писању и књигама.....	71
Наше нарави.....	72
Само нек је природно.....	73
Жена.....	75
Љубав као синестезија.....	77

МИРИС ЛАВАНДЕ И УКУС МЕДА

„Оћивара улицу
Покрећом ока,
и великим коцкама
у оћроман ћрозор,
у млечна сћакла,
док сања будна,
љубичасћи свећ...

...

Разбија и сенку,
оћивара улицу кайљницом вина
и слуша оћкуцаје једноћ имена.
Излази кроз ћрозор,
и изнад кровова ћрада,
босоноћа ћржи,
радује се и смеје,
све до сванућа.”

Зорка Стојановић

МЕД ОД ЛАВАНДЕ

Боје у мојим очима
Стварају слике које личе на Тебе.
Осећам врео дах на уснама
И нежност гласа речи изговорених шапатом.
Причаш ми о дечаштву, својој мајци, успоменама.
О заједничком недељном ручку, о трешњи која те
потсећа на Живот.
Говориш о сласти,
О страсти,
О судбини.
О путовању кроз време и препознавању тренутка.
Говориш о себи, о нама, о вечности.
Говориш о нежности... говориш о љубави.
И док потезом спретног сликара
Правиш мозаик по моме телу,
Пратим те прсте и јагодице на њима
И желим да тренутак траје до бесконачности.
Тај сјајни одсјај мене у Твом оку
Има мирис лаванде и укус меда.

ЧУВАМ ТЕ

Људи превише спавају а премало воле...

А ја,

Не могу да заспим

Јер сањам отворених очију.

Киша ромиња и шапуће

У ритму „fragile” у мојој глави;

Гледам те уснулу

Задрхтао ти је угао усана

Сањаш...

Сањаш нешто нежно

А ја будан сањам да те љубим

Дишеш дубоко и правилно

Док лежиш ми на грудима.

А крхко и даље одјекује

И помера моје срце у ритму

Твог дисања.

Осећам мирис млечних груди

Назирем твоје обресе

Киша сипи

Нека

Лије

Пљушти

Сева

Само не сме да грми

То јој забрањујем!

Киши

Пљуску

Олуји

Облацима
Небу
Богу!
Не дам никоме да те пробуди
Мирно спавај
Сан ти љубим
Љубим те снену
Свануће јутро
Сутра је нови дан
Биће Сунца
А киша ће све ружно да спере.
Ујутру ће Звезда
Са твог пупка
Да се
Пробуди
И обоји наш свет
Нијансама кристално беле.

ПРОБАЈ МЕ

Осмехни се
Погледај
Одмери
Процени
Смажи
Намажи
Обрни
Окрени
Гризи
Загризи
Изрежи
Срежи
Скрати
Продужи
Додај
Завежи
Угреј
Охлади
Ужари
Следи
Протегни
Згрчи
Успори
Трчи
Немисли ништа
Само навали
Можда си
Баш
Ти
Онај прави...
Пробај ме.

ИГРАЧИ СТИХОВА

Ма, буди јак!
И тврд ко стена!
Покажи зубе, уложи труд;
И стегни песнице, чврсто, не грубо,
Да ти се кожа најежи свуд.

Онда удахн и нит месечине
Нека ти звезда осветли нит,
Слиј се у капи, теци са реком,
Сунце нек прати твоју бит.

Гурај, не бежи,
Смеј се, не режи,
Трчи, полети, разбиј, не прети;
Много се не дај, понекад предај,...

И када рашириш заставу бола,
То бело нек натопи црвена боја.
Јер, ништа није готовог кроја,
Судбина ређа бројке и слова.

А сви ти играчи на трапезу,
Међу којима смо често и ми;
Ређају карте и дворце праве,
Понекад смисле и неки стих.

И све што видиш и све што чујеш,
Често је обичан, коцкарски трик;
Лево и десно, горе и доле,
Прате у круговима животну нит.

НЕШТО КАО ЉУБАВНА

ХОЋУ нешто љубавно,
Рекао си,
По мојој кожи пишући слова;
Нисам могла да их прочитам
А нисам се ни трудила превише.
Само сам дисала поред тебе
Мекана, слободна, своја;
Шапућући Ти без речи,
Без ограда и стида.
ХОЋУ нешто љубавно,
Поновио си,
И гледао погледом Лава.
Насмејаш се,
Лицем и срцем,
И задовољно, наставих да лежим.
Зашто да пишем ти о љубави,
Која је сврха слова?
Љубав- па то сам ја,
И потпуно сам Твоја.
Хоћеш нешто љубавно?
А како ћу да пишем, кад..
У очима Ти море и Звезде,
На уснама вулкан и лед.
Пусти стихове и строфе,
Ко те за песму пита,
Не троши време на риме,
Ко још поезију чита.

МА, САМО НА РАДОСТ

Не волим да пишем тужне речи,
Не желим да жалостим себе ни друге,
ја имам осмех који све лечи,
Мој смајли не зна за доба туге.

Ја нисам неко ко се жали,
Ко пева споро, шири патетику;
Моја је песма врцава, страстна,
Ја сам за крешендо, а не за лирику.

Ал некад нешто уђе у груди,
Притисне ваздух, успори дах;
Не бих да плачем, ал сузе крену,
И нигде Сунца, свуд је мрак.

Е,
Тад ми кажи да ме волиш,
Да најлепша сам, само Твоја;
Стегни ме чврсто, пољуби нежно,
Учини нешто, сцена је твоја.

Покажи да умеш, да си мушко,
Да је то твоје природно стање,
Отерај тугу, љубав све лечи,
А плачног гласа све је мање...

И ако успеш да ме извучеш
Из тог бунара што је у мени,
Рећи ћу Хвала - уснама, срцем,
Читавим телом које трепери;

Ал ти захвалност
не примај лако,
Дотакни сузу што није пала,
Нежно ми шапни, како Ти умеш-
„Само ме љуби, не треба Хвала.”

МЕСЕЦ У ШКОРПИЈИ МАЧКА У ЛАВУ

*„Видим ње у дну сваке чаше,
Скућљам њек мрве љубави наше,
А вино и кривац и сјасијељ је.
Сањам ње даном, ноћи,
У јујџра,
И мрзим свако будуће сујџра.
Тражим ње, мила, у свакој
Новој жени... „*

Јелена М. Ђирић

Буди безобразно лепа —————

ЉУБАВНИ НОМАДИ

- Ти си сад у номадској фази.
Путовала би и на крај света, само да будеш са њим.

- Можда. Мада у овом тренутку мени до путовања није.

Најрадије бих му у крило села...

Можда је ту крај света...

- Не. Ту свет почиње.

СОФТИ

- Неке жене имају укуса!

Ево, на пример, ја.

- Ма, не само да имаш укуса...

Усуђујем се, напамет рећи, да си и сама, врло
укусна.

Не замери, то је онако од мене, за почетак. А за
после, како слутим, биће богата трпеза.

ЛАВИЦА

Заустави се у пола корака...
Стани поред мене
Хоћу да се наслоним
На твој дах

Да те притиснем
Најеженом бутином
Заголицам
Скраћеним дахом
Упијем овај тренутак жедним порама

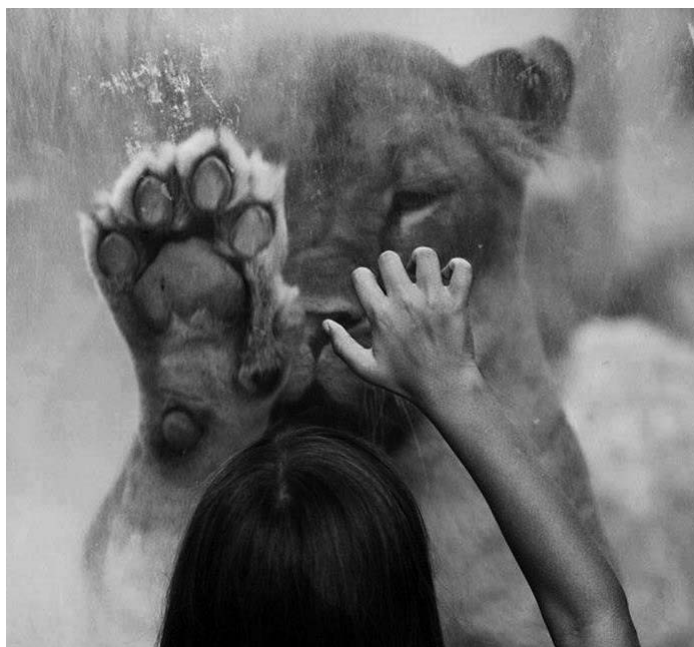
Откопчај дугме на кошуљи,
Па још једно...
И ту стани... Даље ћу сама
Упићу их уздрхталим ноздрвама
И испити... похлепно

Погледај ме
Онако, са стране,
Наизглед строго и озбиљно
А, уствари,
Дечачки благо, мушки задовољно, у мене
сигурно

Стегни ме
Како само ти умеш и знаш
Погледом, страшћу, припадањем...

Желим да се глинасто
Повијам под твојим прстима,
Да у твом оку не буде сенка,
Да ово место краљевство је наше,
У коме си ти Лав, а ја твоја Женка.

ЖЕНСКО ПИЈАНСТВО

In veri veritas

Ил можда и није!?

Да ли је искрен или луд онај ко вино пије?!

И док се опојна течност

Спушта низ наша грла,

Ја желим да те пијем

Као последња и прва.

In veri veritas, кажу,

Ја верујем латинима,

Ал више верујем себи

И твојим мушким манирима.

И док испијам капи са тих меснатих усана

Осећам лудило у зраку и љубав у грудима

(Ил, можда и обрнуто, не могу да разлучим, баш)

Та истина у вину

И лудило у нама

Чине да живот има

Лепоте смисла и шарма.

Ја желим тебе и волим црвено,

То прија мом сензибилитету.

Густо ко крв, слатко ко мед,

Скарлетно боји снове у грех.

Док радост, живот и снага низ наше вене теку

Вино од тебе створи мушкарца

Од мене - пијану жену.

ЈАБУКА

У тој вечитој борби
Мушког и женског пола;
Оног опсадног стања
Које се љубав зове;
Дозиваш Месец и Звезде,
Анђеле, Дугу свих боја;
Мамећи Сунце, призиваш кишу;
Медено слутиш, лепљиво дишеш.
И топиш жељу
Да усне њене
Дотакнеш својим дахом врелим;
Адам у Теби страшћу се храни,
Много је жена,
Ти једну желиш. И док Ти сија Звезда у оку,
Горећи ватром пуном сјаја;
Не знаш дал стварност је, машта ил мит;
Уместо Еве, стиже Ти Лилит.
Грлиш је, љубиш, страшћу, без даха,
Волиш то своје срце у Њој;
Твој мушки его може да страда,
Да ратник баци оклоп свој.
Милујеш, гуташ, дивиш се свему,
Лепота гађа право у бит;
Схваташ на време, ил већ је касно-
Многе су Еве,
Једна је ЛИЛИТ.

МОЖДА ЈЕ РАЈ МЕЂУ НАМА

Не бих ја ни приметила тебе,
Да ниси имао Звезду у оку;
И не бих застала у пола речи,
Да си тад отишо у воду дубоку...
Ал'

Ти се сигурног плићака држиш,
Газиш кораком свога била.
Имаш ти добар тајмер у сржи
Знао си шта желим и шта ми прија.

Не бих ја, за тобом, ни окренула главу,
Да не беше тог златног знака на челу;
Тај систем вруће-хладно пали,
Од мене за трен направи жену.

Не, не бих, сигурно, ни бацила поглед,
Баш према теби, баш на ту страну,
Ал ти си умео да ме насмејеш
И откријеш ми животну тајну.

И сада, док се мисли моје
Враћају у време пра почетка,
То плаво око обори мене,
Падох без речи, без једног метка.

Док ти се огледам у зеницама,
Очи ти као звезде сјају;
Ја знам да прича није лажна,
Да имаш кључеве, знаш пут ка Рају.

Могла сам да ти не напишем песму.
Да певам о Духу, величам Свеце.
Ал мене земаљска љубав блажи,
Док док уживам у смеху наше деце,
И најгрлатије се кикоћем с њима,
Уживам у сваком Божјем дану;
Небо и Земља, осека, плима
Све је то живот у ПОРОДИЧНОМ ХРАМУ.

---

*песма написана пар дана после смене с власти...
кад сам схватила како је лепо кад си слободан ;) од
обавеза и вољен од оних правих

САМО АКО ЖЕЛИШ

МОЖЕШ ли да заспиш отворених очију
Да се у њих слију претходни животи...
УМЕШ ли да насликаш осмех девојчице
На уздрхталој усни жене...
СМЕШ ли да ми, а да и не трепнеш,
Напишеш КОД уласка под Твоју кожу...
ЖЕЛИШ ЛИ?..

ДРЗНИ се и док сам будна
Пресликај се у моје зенице...
УСУДИ се док спавам ухватиш ритам живота,
Пратећи откуцај мога била...
ПОКУШАЈ да откопчаш срце
И шапнеш ми ...Уђи...
ЖЕЛИШ ЛИ?..

ИЛИ, НЕМОЈ баш ништа од тога.
Само ме
Додирни дахом и длановима,
И милуј додиром душе.
Научи ме.. Ма, научи ме шта год желиш.
Можеш све, а не мораш ништа..

ВОЛИ МЕ.
То желим ја
У знаку мачке рођена.

**СУНЦОКРЕТИ, МАКОВИ,
а ту је и лаванда**

*Ма, нисам гађљива.
Пелицовали ме од ѿога нана и деда,
кором хлеба и ѿејоокраком са чела*

Данијела Миланова

ОГЊЕНА (ВАТРА У НАМА)

Огањ зажари
камен упали
и лед отопи
суровог света.
Отвори срце
одмори душу
осети радост
далеких лета.
Оних у нама
која ће доћи
све то кроз поглед
чаробног сјаја.
Што нам дах даје
а љубав држи
струји кроз вене
завичаја.

Где год да одеш
врати се тамо
где ти у колевци
детињство оста.
Та вечна ватра
снагу ти даје
храброст да прећеш
реку без моста.

А кад се умориш
од даљина
издаја
пораза
победа
слава
дођи у своје
почетно стање
где чекају те
врата Раја.

Његова ватра
поносом пламти
и све што дотакнеш
све је твоје
ту се и зеница
на Сунцу злати
ту пупак вуче
Огњиште то је.

ЉУБАВЉУ НАТОПЉЕНО

Ја нисам дошла из неке приче
Где туђе семе заметак прави;
Моји су корени на овој груди,
Где хлеб се љуби и Слава слави.

А моји преци, горштаци дрчни,
Што преко личког камена ходи;
Уз химну човека, песму из крви,
Кораком пркосним- до слободе.

Моја је снага у овом билу,
Које натапа равнице плодне;
Љубав је моја у свакој мајци,
Која посеја плоднице родне.

Ако се дрзнеш да огњиште ово
Угасиш својим суровим мачем;
Знај да тај пламен љубављу гори,
А не сузама, молбом и плачем.

Наша је љубав јача од зала
Што раскрилила се, изнад дуге;
Бранићу своју земљу свету,
Љубављу, поносом, нема ми друге.

ТУ ЈЕ МОЈЕ МЕСТО

Маме ме пространства
Покрећу жеље,
Док погледом милујем висину;
Да полетим,
Загрлим месец,
Удахнем звездану прашину.

И ако ноктима загребем светлост,
Хоће ли мој свитац доћи?...
Гура ме потреба,
Вуче знатижеља,
Да са њим светлим у ноћи.

Дивим се птицама,
Завидим коњицима,
На крилима, сјају, лакоћи;
Што ваздухом струје,
Знају пре олује
Да имају чудесне моћи.

И док у сновима Чардак градим,
Ја не дам простор рацију;
Јер моја кућа
Без зидова и крова,
Не зна за гравитацију.

Будим се,
Устајем,
Подижем капке,
Осећам траву мирисну;
Спуштам те шаке и све што јесам
На топлу земљу камену.

Осећам снагу,
Осећам срећу,
Осећам тежу земљину;
Док Српски камен
Љубављу гори
Ја знам
Да моје место је ту!

ЈЕСАМ БЕЛОЦРКВАНКА И ЗОВИТЕ МЕ НЕРА

У одсјају рибљег града,
Плес таласа спаја обале и обичаје;
Две обале, два народа,
Људе, ракове и шкољке којима је дата.

Она
Немирно јури,
Запљускује
Понире
И хита,
А песак, извори и брзаци
Миришу на
Кишу,
Сунце и полегла жита.
Имају осмех детета,
И чврсте, млечне, мајчине груди.

Испод жубора живота
Пролазности одолева.
Нико као Она не уме
Снажно да се закикоће,
Радосно поскочи,
Сочно опсује,
И таласима пева.
Да пусти сузу и обрише
Знојаво чело...
И споји две земље

Буди безобразно лепа —————

У једно детињство цело.
Мирисна и чиста,
Наивно несташна,
Отмено зрела;
Белоцркванска лепотица Нера.

И док међу врбацима и увалама,
Моје детињство спава,
Где год да сам,
Ја живим и дишем
Те сунчане нераљске дане.

Та снажна пупчана нит
Води и греје моју бит.
Враћам се,
Не враћам се,
Ту сам.
Јер, никад ни отишла нисам...
Мој поглед и моје срце су на обронцима Карпата.

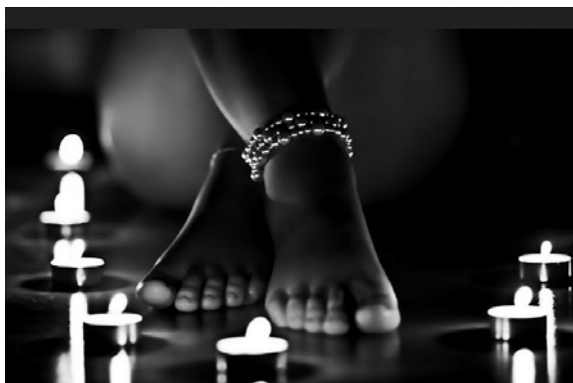
И ходам, сијам и пливам,
И не дам на тешка времена.
Можда је баш Она показала ми пут,
За све што ми живот спрема.

И брезе и багремови
И кисељак уз обале - то је моја вера;
И уместо завршног стиха, само ћу рећи-
Ја јесам Белоцркванка и зовите ме Нера.

ДАНИ ОД ЧЕЛИКА ДОК ЈЕ ПОСТАЈАЛА ВЕЛИКА

*„Понекад љачљива, понекад бесна,
Свака јој мисао зна да буде њесна.
Мисао сјамена од личког камена.*

...

*А када заси, сања
Између Сунца и грања,
Дане од дуге, дане од туге,
И дане од челика кад је постајала велика
Од Балкана до Јајана
Данијела од Милана.”*

Срђан Илић

ТАКАВ МИ ЈЕ ГЕН

Ма, нисам гаљива.

Пелцовали ме од тога, нана и деда, кором хлеба и
Даницом са чела.

Играли се са мном,
Као деца.

Своје детињство провели у рату,
Па им ово, са мном, баш добро дошло.

Ја, две,
Они по четрдесет две,
Таман по мери,
Баш како треба.

Када би видела мрљу на мом округлом лицу,
Нана би ми изнула образ и прстом обрисала флеку.
Нежно као шапицом;

Као мачка маче.
Јер нас две то и јесмо биле.

А деда, ратник храбри,
Који се из борбе без десне руке вратио,
Али, вратио;
Глодао је батачице и хрскавицу ми стављао право у
уста..
Нежним прстима оне руке са којом је дошао кући.

Зато нисам гадљива.
На прстиће, балице, спонтане људе и добре
намере.
Гадљива сам на зло и вука у човеку.
Од тога и таквих нисам пелцована.
А и да јесам, не би ми се примило.

Такав ми је ген.
Такав ми ген.

ЦРВЕНИ СНОВИ

*“Узљубиће љубав младићи и девојке.
Љубав и љубавни.
Но љубав и љубавно
да не бисће какво младићство и
девојаштво љубавили.”*

Кржаве набујале реке заустављају дах.
Кржави снови. Кржави кошмари. Кржава стварност.
Секира упада у Душу, као у благо.
Подлога је мека, сечиво оштро.
Милиметар по милиметар, радови напредују.
Шта ће бити са нама кад остану само делови...
само крхотине душе?!

У венама је крв.
И земља има вене. И она пулсира и дише.
Пати и плаче.
Кржаве реке смрти.
Какво је то праисконско осећање заробљено у
човеку?

Шта је то што га нагони да коље, убија, руши,
разара? Да ужива у туђој патњи.
И све то од кад је света и века. Од Каина и Авеља.
Па убиј Брата и Оца. И Бога.
Убиј све и пусти да тече. А земља?
Земља стеже зубе и ћути.
Упија, и рађа нове, спремне за клање.
Милиони стрељаних. Милиони унакажених.
Колико очајних? Колико повређених?

Колико зора дочеканих у сузама, колико ноћи окупаних болом?

Око земље лелуја мирис меса које се распада и труне.

Улази у ноздрве, упија се у сваку пору коже.

Господар у црном плашту попео се на престо, чини се да нема намеру да оде.

Скинимо га. Отмимо му зарђали мач.

Затворимо те труле зубе у лобањи.

Љубављу, победимо господара таме.

Уништимо демона.

Дозовимо љубав из најдубљих дубина.

Позовимо је са планине, са неба, из океана.

Пружимо јој руке, помозимо да устане.

Лепа и насмејана. Да стане испред нас.

Подигне се. Удахне ваздух пуним плућима.

Онако,... Из све снаге!

*„Е да се ојейі сасіјанемо, ојейі да се видимо,
ојейі љубављу да се сјединимо,
у јіом самом Хрисіју,
Боџу нашем, коме слава са сином и
свејіим оцем у бесконачне веке, Амин..
Словољубве, јочейіни и заврјини сјіихови
Десјојіа Сјіефана Лазаревића*

ТАЈ ДУГ НЕ МОЖЕ ДА СЕ ПЛАТИ

Моја нана има гангрену.
Секли су јој прсте обе ноге.
А онда и ногу.
Преживела је.
И то, и све.
Као дете, гледала је Бугаре како убијају и пале.
Најмлађег брата је од смрти спасила.
Скривала га у земљи, испод старе куће.
После су дошли Немци.
Каже- Бугари су били гори. Немци су само
војници. А ови, звери.
Сада лежи.
Белим завојима умотане су јој обе ноге.
И сећање на ону коју нема.

У партизанима је упознала деду.
Био је најлепши војник испод петокраке.
научио је све левом руком да ради, десну му је
разнела граната..
Њен Румун, митраљезац, храбри војник с
осмехом и Титовком на челу.
Каже ми
Да не заборавим да обиђем дедин гроб.
Сањала га је, како је зове.
Знала је шта то значи, веровала је у снове.
тамо, са оне друге стране, на небу или под
земљом,
Чека је њен војник без руке.

Са њиховим синовима, који никада нису
порасли.
Стигла сам на време да последњи дан
Проведемо заједно.
Причала сам јој смешне приче, нисам је пустила
да оде.
Не знам да ли сам јој се одужила, нисам сигурна
да сам икада могла...
Знам само да сам је волела и да ми је била
родитељ.
Прва ме је окупала а ја сам, последња, њу.
Имала је кожу детета и мирисала на бебу.
за одлазак, спаковала сам љубав, да јој се нађе, уз
пут.
Знам да ће дедина Звезда да јој осветли пут.
Сигурна сам да је његова петокрака сијала у
њеним зеницама док је одлазила
У блаженом миру.
Отишла је као права партизанка...са песмом и
осмехом
Петог маја.
Дан после свога команданта.

ПРОБУДИ СЕ ЗЕМЉО МОЈА

Гледам
Велике и сјајне светске храмове
Саграђене
Од скупочених материјала
Донетих из неких далеких, богатих земаља...
Од камена и мермера; злата и драгог камена...
И ако се у њима упале сви свећњаци,
Неонке и лустери од кристала,
не могу да засветле и зауставе дах,
Да засене један Храм
Без свих тих племенитих метала,
Храм од живих људи
У Великој Србији,
на малом Балкану,
У Европи, за коју смо се борили и животе дали.
Јер,
Када би све те лобање и кости узидали у једну кулу
Сваки би Србин имао право
Да подигне поглед,
Да испружи руку,
И прстом покаже...
Главу оца
и брата
и комшије
па кума и пријатеља,
И земљака...

Ма, сваки Србин и сад има право
И не знам само што су погнуте нам главе...
Јер,
Трпели смо
И борили се;
Падали смо
И подизали се.
Понекад
Стрпљиви робови,
Понекад ратници храбри...
Клали смо се и рвали
И било нас је тада 10 пута више!
Изгинуше СРБИ бранећи Европу
А сад Европа не да да се у њу уђе!

Ма, како вас само срамота није!
Од поноса и бола, и Ниша и ћеле куле!?
Од очију наших дедова које осташе да светле и
пркосно гледају
ка Сунцу и Небу
А презриво у ваша ружна и безлична лица ..
Будим се, и будим Те..
И све вас са српским геном у крви,
Србијо, пробуди се, време је.

НА ВИСОКИМ ПОТПЕТИЦАМА

*Неко је руком исӣсао
на задњем седиш̄ију с̄ӣакла аӯӣа
̄ӣвоје име Данијела
̄ӣи љубав моја си и име ̄ӣвоје
за̄ӣсано је ̄ӣамо не̄где, међ звездама
као овде данас, ово̄ с̄нежно̄ дана
у ̄граду Вршцу.*

Емил Емануил

ЧУДНИ СНОВИ ЧУДНОВАТИ ЉУДИ

Имате ли чудне снове?

Сањате ли чудне људе?

Имате ли понекад осећај да се неко, за кога мислите да га добро познајете, одједном промени и постане потпуно другачији?

Ја имам.

Снове.

Познанике.

Неке бивше и неке садашње пријатеље.

Непријатеље немам.

Не требају ми.

Имам и неку чудну жељу да баш о томе пишем.

Па пишем.

И баш у томе уживам.

АНТИ-ФЕМИНИСТИЧКА

На ТВ-у
Емисија о феминизму.
Саговорнице познате,
Медијски рабљене,
Жене.
Једне бране, друге нападају став.
тема
Одлична за повећавање гледаности.
Потпуно непотребна,
Што се мене тиче.

Ја волим
Да имам доминантног мушкарца поред себе.
Волим да ми отвори врата и придржи капут.
Да ми намести столицу у ресторану.
Да сипа вино.
Волим да плати рачун и конобару остави
бакшиш...
Да има своју омиљену хаљину на мени.
Да ми поклања цвеће шеснаест дана пре
рођендана
И седам после осмог марта.
Да ме пљусне и штипне у пролазу.
Шаље романтично-еротичне поруке.
Да је главни.
Даса.
Да га друге жене желе.
Да ме утеши и онда кад ни он нема решење.

Да је ловац.
Да је снажан.
Да има став и стил.
Не видим ја никакву дискриминацију међу
половима
Сем оне измишљене.
Тај, феминизам
Могу да траже само фригидне жене...
Ваљда се зато и зову тако слично... на ф..
фрустрирајуће
Ја
Поштујем жене
Волим мушкарце
И обожавам себе...
Ред мора да постоји.

И ЈЕДНА МАЋИОНИЧАРСКИ МУШКА

Живот је велики маџионичар.
Никада не знаш докле ћеш стићи
И где да завршиш.
Зато ја пливам
И баш се сналазим.
Ништа не пропуштам и свуда залазим.
Живим.
И ништа не признајем.
Ни себи ни свету.
Отворим широм ове моје плаве очи,
На тренутак, стиснем зубе...
И полако кренем...
После првог, сваки следећи корак лакше иде...
Волим слаткише и разна задовољства.
Сладим се, кад год хоћу и могу.
Ако и запрети опасност да ме Она чује, види,
Или, не дај Боже, открије;
Ја се само запрепастићу!
Нисам то био ја!
Ниси мене чула и ниси ме видела!!
Верујеш ли ти мени или својим очима?
Еее, да ме волиш, ко што кажеш, другачије би ти,
А не да ме овако, себично, нападаш без разлога...
Толико сам добар
Да и себе убедим у то.
Ја себи највише и верујем. А кад верујем сам,
поверују и други.

Уосталом, потпуно искрен да будем, то ме баш
много и не занима.

Рачуне полагајем само Ономе..

...Ономе, горе...

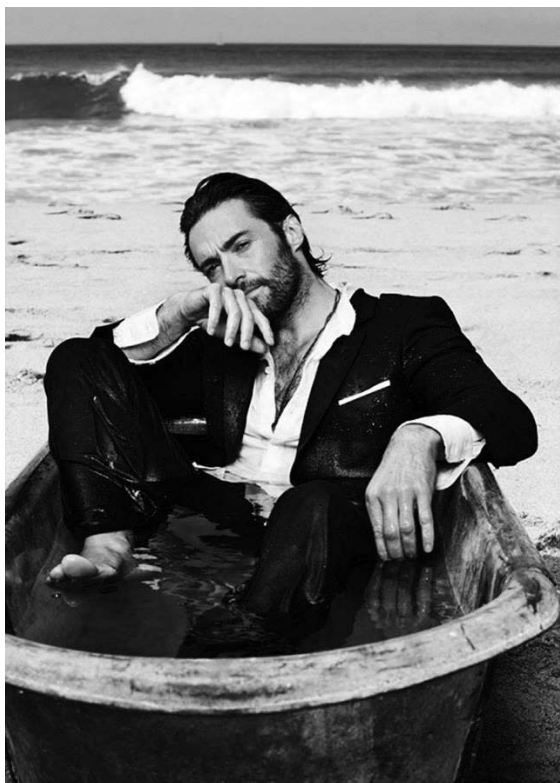
Онда кад за то дође време. А и у Њега,
нисам баш сигуран.

Верујем најбоље себи.

И оном белом зецу што ми из шешира намигује.

И смешка се, само мени.

Испод површине света.

ПЕТ МИНУТА ТЕБЕ

Месо - на граме
Рачун - на црту,
А Тебе имам - на минуте.

Одвојиш неко, за мене, време,
Само пожелиш Сунчан, леп дан;
И одмах склизнеш у другу причу,
У трен разбијеш љубавни сан.

А ја бих да се речима мазим,
привијем нежно, осетим дах;
Ја бих да време одједном стане,
Да из тог Сунца одем у мрак;
И да ме тамо нежан и снажан
Дочекаш, љубиш, шапућеш, волиш;
Да том твојој оку ја будем важна,
И срећна, тобом, што постојиш.
Ал ти си негде
У том свом свету;
Фудбал, па Дневник, шетња и лед.
...Бројим минуте, колко те имам,
Тако си близу,
Тако си леп
И љубав моја би да груне,
чежња се рашири ко птица лет,..
Ал тај ми „рачун„ из руку бежи,
И завршава се с минута пет.
Тих пет минута дневно те имам.

Мислиш ли да доста је то!?.
Ти мирно спаваш и миран седиш,
А ја бих нешто.. жестоко.

Смејеш се.
Добро, ако је тако,
За мене имаш одређен број.
Нећу да кукам, патим и драмим,
Шире гледано- свако је свој.

Само ти поштуј ту минутажу
нека ти лед струји кроз вене.
Враћам ти ових пет минута .
Одох да нађем неког
Ко ни пет минута
Не може без мене.

ЖЕНА ЖЕНИ

(Данијела Антилети)

Требало је да буде песма о теби;
ал сад је песма о нама
(када смо већ заједно у књизи и на свим
промоцијама, можемо и у песми да будемо скупа)
Боже!
Каква случајност!
Најежила сам се!
Истовремено
Исте речи, исте мисли, иста кожа
Само
Твоја пудераста
Порцеланска, венецијанска...
А моја
Сунцем опијена
Сунцокретом нахрањена,
Личко-панонско-војвођанска.
И,
Мада личиш на италијанску лутку
Са тим плавим окицама
А ја миришем на
Босоногу циганку
И испод *burrbery*-ја
У нашим телима иста је душа.
Не,
Нећу да кажем
Тајанствена
Небеска
Бисерна,

Филигранска...

Јер то би била само патетика и
Песничка лирика.

Једино

Што стварно може да је опише

Је

Насмејана, плачљива

И права, женска.

ПОДНАСЛОВЕ ОВОГ ДЕЛА „КРСТИЛА” ЈЕ
МОЈА ПОРОДИЦА, И НЕ ЗНАЈУЋИ.

Они, који су ту, и они, који ме са неба, и у
сновима, прате.

Ово је најмање што ја могу да учиним за њих -
за оно највеће, што су, они, за мене учинили.

ВРЕМЕ СМЕХА

*„Данијела, ја морам
да будем увек са њобом,
да те смирујем”*

Саша Радуловић

* УВЕК сам желела да имам плаве очи и да се зовем Саша. Прва сам се дешавала себи, а онда си ми се догодила Ти. Бог постоји, видела сам га у сну, и у сну разговарала са Њим. *

* ВОЛИМ ја непредвиђене ситуације. И очекивана разрешења. Сналажење „у ходу” размену енергије, изазове и тренутке у којима треба донети одлуку. Волим да се смејем, кикоћем, а волим и сузе. Само да има емоција. Ваљда је то зато што волим живот. А он је све осим једноличног и праволинијског. Е, тај животни адреналин и радост постојања-то обожавам. *

* ОСМЕХ и хумор најбоља су заштита од свих смицалица које нам живот нуди. Најбоље је да се ујутру обуче и закорачи у нови дан. Ништа не кошта, а много значи. Нама и онима који нас воле. *

* РЕЦЕПТ за срећан живот? ... Уживај у друштву оних који ти пријају, веруј у себе и воли себе онаквог какав јеси а не какав би можда требао да будеш. И, једи чоколаду...једи пуно чоколаде. Код мене овај рецепт успева.

И, знам га напамет. *

* ДИЈЕТЕ презирем. Зато имамо округле образе. И кикоћем се свима који смајлија са лица покушавају да ми скину. Јер, мој осмех не иде са коже, већ из срца. Ал, то нисам, сама ја. То је моја животна подршка. Животи које родила сам.*

* НЕ ПОКУШАВАМ да будем јако паметна, трудим се да будем много срећна. И, прилично ми успева.*

* ЗА СВАКИ УСПЕХ у животу треба осетити прави тренутак. У међувремену се смеј. Што више и јаче. Смех је одличан терен за размножавање среће.*

* КОЛИКО год да вас очекује тежак дан; како год мислите да немате довољно времена(о новцу нећу, њега баш нема); колико год да сте у обавезама и јурњави.. одвојите време за себе и покажите себи колико се волите. Правги начин за то је да дан започнете са најдражим бићима. И онда је читав дан леп. Баш леп. Јер, кораци су лепши и сигурнији када су испуњени љубављу.*

ЖИВОТ ЈЕ ДАР

„Живи њуним њлућима и уживај у сваком њрену. Јер живоѡи као ѡрен и ѡрође...”

Марица Гоћа

* ДА БИ био разочаран, прво мораш очаран да будеш.*

* ПРИЧАМ само о онима о којима имам нешто лепо да кажем. О другима, не. Довољно је што они причају о мени.*

* ИЛИ си пуковник или си покојник. Мада, понекад се и покојници повампире. Има тога у нашем народу. Так’и су нам обичаји.*

* У НЕКИМ годинама леѡи смо јер смо млади. У другима...онолико колико нам је Душа чиста.*

* МОЖДА ово и нису херојска времена, али су код мене хероји увек у моди. И свако време их има.*

* НЕ ПОСТОЈИ крајње и почетно. Постоји само право време.*

* КАЖУ ми да живим у бајкама. Ал не живим ја у њима јер верујем у срећан крај. Ја само уживам у сваком тренутку живота, који је баш зато што је несавршен – диван , леп, инспиративан, непредвидив. У својој несавршености - савршен. Једном речју - бајковит.*

* ГАДЕ ми се змије. Све сиве, црне, шарене, љигаве и слузаве. Мало из природе, више из живота. Ако већ треба да настрадам, онда нека буде права звер. Неки леп примерак лава или тигра. И уживање да буде потпуно. И мени, и њему.*

* МОГУ ЈА да имам и 15 кг вишка и салце и стрије и криве ноге... Да ми кожа буде пуна вена а тело целулита. Да су зуби истрошени а длацице несређене. Да се саплетем кад ходам и спотакнем кад наступам. Да не умем да се снађем и направим будалу од себе. Могу и да ме воле и да ме не воле и да се прича иза мојих леђа и препричава данима... Ал, оно што имам и што је најмоје, моја лична карта и прозор у свет јесу моја деца и ова три живота која сам родила, дојила и васпитала. Да здрави и срећни уђу у свет. А сваки од њих је бољи, паметнији, способнији и вреднији од мене, каква год да сам ја, икада, била. И како да се не осећам задовољно, испуњено и мамасто.*

* УВЕК се са носталгијом сећамо онога што је било, и том времену дајемо дозу лепоте, нежности, боје и значаја које тада нисмо видели. Нисам(или је толико ретко било, да се и не сећам) чула да неко каже „Дивно је ово време” А треба. Уживајмо у дану. У даху и садашњем тренутку. Јер, једног дана причаћемо о томе и рећи да је било прелепо.. испуњено дивним догађајима и ддрагим људима. Не остављајмо сутра за то. Учинимо то сада.*

ЖЕНЕ И МУШКАРЦИ

„Да си њуђа, умро бих за њобом...”

Бата Радуловић

* МИ „...перверзни” кажемо оно што ви „фини” мислите.*

* ДА БИХ била са неким, није довољно моје лудило. Потребно је да и он буде луд за мном.*

* Шта ПРИВЛАЧНА ЖЕНА има, што нека друга не поседује? Она је насмејана, љубазна и фина и никад не јадикuje. Не учествује у лошим причама да би окарактерисала друге већ прича о себи и себи сличнима. Не завиди другим успешним женама и не жели на њиховом месту да буде, јер јој њено место савршено одговара. Таква жена никада нема ни вишак ни мањак самопоуздања и килограма. Приче о силиконима и дијетама тотално су јој незанимљиве. Воли оно што поседује и радује се свему што јесте и уме. Привлачна жена воли себе и обожава свог мушкарца. Свет гледа широм отворених очију и радује му се. Она у свему види нешто лепо, добро, занимљиво и инспиративно. Она је таква јер је у њеном друштву увек лепо и непоновљиво. Привлачна жена је срећна и остварена. Заљубљена у себе, живот и околину.

П.С. Привлачне жене пишу привлачне текстове којима се не може одолети.*

* А ЗАШТО мачке у нама постоје, него да се пришуњају лаву.*

* ЖЕНА треба да носи мараму ако то воли. И ако мисли да јој лепо стоји. И само онда кад може да је скине онда кад сама пожели.*

* Кад Мушкарац пере судове то ми је као кад Жена цепа дрва.*

* КАД смо већ код тепања-волим. Ал не волим да ми се каже пиле. Можда је слатко ал је мало и глупо и баш не личи на мене. Ждребица много боље звучи-и по изгледу и по памети.*

* ПРАВИ Мушкарац треба да подржава Жену у свему што она јесте, хоће и воли. А каква ће она бити и шта ће желети-то умногоме од њега зависи.*

ОГЊИШТЕ

„Дом је тамо где ти је добро”

Милан Божичковић

* ДВОРИШТЕ мог детињства .. од печених црвених цигала. То је место које мирише на безусловну љубав. На храброст почетка и смирај сумрака. На слетове и Нове Године. На скривање јединица и украдене пољупце. На бол и радост. На тугу и срећу. Двориште мог детињства мирише на мене.*

* ПРАВИ доживљај себе имамо док се огледамо у очима наше деце.*

* ВИШЕ верујем у истину мириса лаванде, лековитости нане и мајчине душице, у лепоту сунцокрета, него у истину целе фармацеутске индустрије.*

* НЕКИ људи никада не остаре. Остају децаци и девојчице у срцу и души. Мало је таквих, али постоје. П.С. и, нећу да кажем „ми, личани” ... да не будем лична.. а личанка, то свакако јесам.*

* ЛАЖНИ профили, лажне изјаве, лажни осмеси, лажне љубави. Лажне школе, лажне дипломе, лажни грађани. Лажни патриотизам, лажна демократија.

Ал нам се лаж намножила. Требаће много ного велике воде да све то спере.*

* ОНАЈ ОСЕЋАЈ (о, како ја волим оне осећаје) када закорачиш негде и осетиш да ти је баш ту место. Без размишљања и планирања. Онако, на „прву” камени путеви, залазак сунца и одсјај у води. И неко идеално време, рођено у занку Лава. Калдрма... Гардош... Земунски Кеј... Лабудови на Дунаву и ми на сплаву. Како уз овакву лепоту, човек да не доживи читав свет на длану, и још снажније, онај Космос, у себи.

Волела бих да остатак живота проведем баш ту. У некој сојеници. Са мирисом реке и додиром Аустро-Угарске.*

*Да се не заборави...

„ЈА ЈЕСАМ ЦИГАНИН. Али, могу да кжем и СРБИН, јер моја је држава Србија, немам другу. И црнци су црнци, али су увек Американци. Зато се чудим овим мојим Ромима који бистре политику, коју ја иначе не волим, а који се сад нешто бакћу да Роми добију статус националне мањине и шта још не...”

Шабан Бајрамовић *1936-2008*

*ГДЕ СЕ ТО УЧИ ХРАБРОСТ

„Буди Човек са великим Ч”

Загорка Гоћа Божичковић Попов*

* НЕКО СЕ РОДИ као Човек, неко као црв. Знам и једне и друге. Упознала сам обе врсте. *

* ЗАШТО губити време? Сви људи нису добри. То је тако једноставно. Ако је неко урдио нешто лоше, урадио је то из лоше намре и лошег себе. Нема потребе да га оправдавамо. Дела увек говоре више него речи. Сада сам довољно стара само да кажем-жао ми је, ти ниси добра особа... и да продужим даље.*

* СВАКОМЕ ко личи на човека, увек све верујем. Све док ме једанпут не слаже. Па нека је и ситница. А после му више ништа не верујем. Само се „правим” да је све исто. А није. Никада више.*

* СВАКО има мање или више памети и лепоте. Али, оно у теби, оно лично, само твоје, то представља став. Њега треба чувати. То си ти.*

* НЕМА бољег теста карактера човека од лоших времена.*

* ДА ЛИ ЋЕ неко за тебе имати времена, не зависи од обавеза. Зависи од тога да ли си му опција или приоритет.*

* ЦЕНИМ људе који нису у завади са граматиком и правописом; а волим оне који имају срце и емоције. Њима ни граматика не треба.*

* ГУБЕЋИ време увек добијам себе. Парадокс? Није. Живот је то.*

* НАЈБОЉЕ су године оне у којима смо и оне које су у нама.*

* КАД Човек зна шта хоће, ништа није немогуће. Најтеже је донети одлуку. После је лакше. Само треба ићи ка циљу. Узводно или низводно-како ко-то је већ ствар личних афинитета.*

* У ЖИВОТУ свакога од нас постоје тренуци када су победа и порз подједнако могући. Коначни исход у рукама је Бога.*

* НЕ ВОЛИМ мирис олова. Оружја које гово-ри, и књига које ћуте.*

* ХРАБРОСТ има укус живота. Кривица и кајање горки су и бљутави. Живи тако да избегнеш тај горко-слузави укус у устима.*

* НЕ БИРАШ ти да будеш човек. То су изабрали они који су те створили. Али бираш да створиш човека. Оног ко ће после тебе остати.*

О ПИСАЊУ И КЊИГАМА

„Или си борац или баба...”

Јован Радуловић

* НЕ ПИШЕМ о политици, већ о љубави и еротичности. Ал нешто ми ово тренутно стање у држави много личи на секс. Ал неприродан. Онај који нит волим, нит преферирам, нит о њему пишем.*

* КАДА БИСМО умели да читамо човека, све би било тако једноставно. Све у оку пише. Само је наш поглед често замућен и обојен погрешним емоцијама, па у туђем оку читамо оно што у нашем пише.*

* КОД МЕНЕ је још увек часна реч заклетва, на мајке ми се не лаже, хвала и извини свакодневно користим, и није ми проблем да кажем погрешила сам-кад имам коме. И, Култура се пише великим почетним словом. Као, уосталом, и Човек.*

* НЕ ТРЕБА превише озбиљно схватати живот. Ни он озбиљно не схвата нас.*

* ЗНАШ КАКО се постаје прави борац? Кад изађеш на татами онда кад је најтеже...и победиш. Ал не заборавиш осмех и културу-од тога бољег оружја нема. Они са собом и носе и славе победу.

КЊИГЕ су паметне, али је живот паметнији. На здравље. И у здрављу да их пишемо и читате.*

НАШЕ НАРАВИ

„Не окрећи сечиво ножа никада према руци...”

Гођа Славко-мој деда,
партизан без руке

* „НЕ ОКРЕЋИ, никада
Сечиво ножа према руци”

— Учио ме мој деда Славко. Према руци и пре-
ма људима. Жао ми је што неки нису имали деду.*

* У СЛЕДЕЋЕМ животу бићу ветеринар.
Са животињама је много лакше и лепше него са
људима.*

* МОЖДА се следећи пут и родим као анђео.
Сад ми је и овако, одлично.*

* ТРЕНУТНО је у Србији реприза серије Горе-
Доле, на свим каналима. Онај део Доле.*

* ПОСТОЈЕ тренуци у животу, када схватиш
ко ти је важан и коме си битан, а коме ниси и ко се
иза маске крије. Волим такве тренутке, јер, колико
год је спознаја болна, истина прочисти душу. То
је суштина „тешких времена” У њиа се најлакше
препозна Човек, и онај што Човек није.*

САМО НЕК ЈЕ ПРИРОДНО

„Појео је 21. Век”

Иван Радуловић

* ДА ЈЕ требао да лети и да „прелеће” Човек би се родио као птица. Ал није. Код ових „прелетача” мора да је нека грешка у питању. Генетика. Лош ген. Нисам биолог, ал сам посебна, сачувана - људска врста - Ходам Земљом на две ноге, са чврстим ставом и карактером.*

* ПОЈАВЕ се ниоткуда. Без „добар дан” без „Помоз Бог” без поштовања. А онда се, самозадовољно огледају у очима заплашене масе и говоре о култури, закону и правима. Ал, тај сценарио није филм, и не дешава се негде, неком другом, већ, сада, овде, баш нама. И питам се дал’ смо блесави ми, ил’ његови режисери. И све бих то некако и могла да поднесем... ал та, окамењена лица, без трага осмеха... то је за мој, скромни, људски желудац, ипак, превише.

... за оне задужене да држе окице отворене на друштвеним мрежама...

— НИШТА НЕ БРИНИТЕ, одлично сам. Веома задовољна и срећна. Мирно спавам, весела се будим и певушим од куће до посла. И у супротном смеру. Имам мужа који ме обожава, децу којима се поносим и пар дивних, искрених пријатеља. Немам проблема с људима, оне, који то нису, и не примећујем. Не сећам се када ми је био бољи и

успешнији период у животу...ал, ја то кажем, од кад знам за себе. И, да, да не заборавим - на фејсу сам 28 сати дневно, од могућих 24 - очигледно сам способна - обожавам достигнућа 21. века - ја сам модерна жена. Е сад, можете да будете безбрижни у сазнању да ми баш ништа не фали. Ако вам ипак нешто није јасно, слободно ме питајте - на свако питање одговарам - и немам проблем да кажем оно што мислим - никада никоме - па ни вама.*

ЖЕНА

Она која сме и кад не сме. Која, и кад нема, даје.
Себе, углавном.

Жена, која се куне у Лилит. И Лилит би се у њу
клела, само да може.

Жена, која када пише- пева. Из неких својих
дубина, понекад, и њој самој, недокучивих. Чије
песме, као мед капљу, остављајући на уснама,
мирис и укус лаванде. Чијим се песмама, сокови
живота, као стихија, ваљају, носећи својом
енергијом све пред собом, уливајући се, тако
набујале, пуне и сочне, у душу читаоцу.

те песме, које би, и да нису написане, постојале.

Жена.

Мајка.

Љубавница.

Писац.

И песник.

Сељанка и дама.

Светица и курва.

Жртва и предатор.

Жена, која груди свог мушкарца воли као груду
своје родне земље. Која се, попут мачке, са
неколико истрошених и неколико тек започетих
живота, дочека на ноге и канџе зарије у груди
лава. Без обзира да ли је у кожи лава, мушкарац,
или сам живот.

Жена, која се насмеје, кад би да врисне. И која

вришти када се смеје.

Жена, која се у песму преточи, кад би да воли или да плаче.

Жена, чије су песме суштина њеног сопства.

ЖЕНА.

Јелена Ћирић, књижевник

ЉУБАВ КАО СИНЕСТЕЗИЈА

Ако је љубав песма – хајде да певамо. Ако је љубав игра – хајде да играмо.

Ако је љубав синестезија разних врста уметности – хајде да је осетимо!

Када се споје две истородне душе, када се мириси измешају са чулима, а додири са сликом и музиком, настане поезија. Као спој разних врста уметности, као вишеструко трагањем за смислом.

Као узајамно разумевање двеју песникиња које се надахњују поезијом и које се поетском речју исцељују.

Ово је збирка о љубави. Тачније, о разним врстама љубави.

Једна је, можда и покретачка, љубав према мушкарцу који се воли. Тада се сања отворених очију, улази у снове, снови се туђи љубе, сањају се исти снови и проналази се пар у духу, у оностраном, у недокучивом и необјашњивом. Заљубљени носи чизме од седам миља. Ништа му није недочватно. Љубавна снага покреће на дело, на чин, и само постојање постаје смислено.

Друга је љубав настала у тешким околностима, у ратном вихору, у бесмислу постала је смисао.

Резултирала новим животом, а овај живот подмлатком. Та је љубав посебна, рођена у искушеничком тренутку, постајући вапај за животом, очајни крик за смислом.

Трећа је љуба према роду, уствари љубав према себи. Јер, ко не воли себе, не воли ни друге. И то је истина! Онај ко осећа своје порекло, себе као део једног великог културног и сваког другог друштвеног и филозофског идентитета, тај може да осети и разуме другог. Поштовати себе значи волети друге.

Из ове љубави проистекла је љубав према народу. Ништа теже и ништа лепше него што је смисао о припадању. Туђе одело не стоји свакоме. Свесне су песникиње да је суштина разумевања других народа у великој љубави према своме народу: у поштовању и у разумевању, у пошасту и у слави.

Човек је јачи када воли и кад разуме себе.

Шта је уствари човек а мора бити Човек? Пут преласка из једног стања у друго стање није ништа друго него свест о себи, о својим жељама и хтењима, о ономе што човек јесте и што може бити.

Роди се као припадник једне лозе, једног народа, одређеног културног идентитета; вољен од себе и од својих, од народа коме припада, од ближњих и најмилијих и тако то траје. Разна су времена, разна искушења, могуће дилеме, неспоразуми и несхватања, али човек црпи снагу из једине силе, коју покреће из себе. Из љубави.

И нема друге силе, која нагони мисао, која разуме и када сва наука посустане, него што је љубав, вечита жива ватра која се с мером пали и с мером гаси. Та снага надахњује, подстиче, подиже,

Буди безобразно лепа —————

узвисује, опредмећује, осмишљава. То је љубав. Према свом рођењу, према пореклу, према роду и природи, према другом и према ближњем. Са жељом да се у духу спојимо и да се разумемо. Да се у истој жељи сјединимо, у песми да се пронађемо.

Данијела и Антилета воде нас путем смисла.

Љубав је надахнуће. То је сила. Неистражена. Несхваћена. Увек нова. Непознаница. Љубав је живот. У трагању за смислом. Сва лепота и јесте у томе. Човек је увек у жељи да је пронађе.

Зато, будимо оно што јесмо.

Будимо људи!

Јадранка Милошевић, др књижевности

*Никада нећу да заборавим људе који су са мном
били у неким лепим и тежаким временима.
У мојим су очима велики, а у срцу црвени и топли.
Они који ме воле - мојим пријатељима-
ХВАЛА*

*За све оне који су ушешћали у мој животи
дајући ми инспирацију за песме, изазивајућ
и осмех или сузе, Чинили ме срећном или
тужном, слали и делили поруке, бојили про-
стор дајћи му неку другу димензију... Бојили и
улећавали моју стварности - баш за вас који
сте ме бодрили и волели док сам стварала.*

Да сам бар некад била твоја а не овако као
купина дивља
само слатка и своја.”
(песма „Да сам бар некад била твоја”)

И управо тако! Љубљвна поезија Антилете Ане Живковић је самосвојна. Без видљивих и невидљивих узора. Чиста. Кристално бистра, разумљива, пуна унутрашњег ритма... Антилета не робује форми али не залази дубоко у мутне воде такозваног „слободног стиха” који више личи на прозу. Њена поезија није сликовита те слике су пуне боја, лако се памте и остају дуго у сећању оног ко чита.

Хранимир Храње Милојковић
књижевник

И трајало је јер су „знали како” и сијала је у оку чудноватим сјајем „звезда падалица” као што сија лице заљубљених. А љубав се даје онако „просто и чисто” и онда није тешко да се праве лудости. Песма „Жар” има посебно место у сликању „луде заљубљености” јер је врх осећаја припадности вољеном бићу. Љубав која не мари за друге сама себи довољна:

..., Склизнула је жар пољубца твог
мој врат као да је лед и сав се јед ноћима
сакупљан

распршио у мед. Разлила се топлина...
Обузела ме милина...

Напупела чула... Пукла брука... Ако, па
нека је, око мог струка је твоја рука.”

И као што то обично у животу бива: Све велике љубави трајале су кратко! Почеле су кише, оне досадне, Пожаревачке, јесење... Од луде љубави остала су само сећања, неизмерна чежња, покушај да се све избрише... Остала су „жељна уста, ” „бели чемер “... А само „понекад падне нека суза мека” и „никог неће да боли душа зашто је некошена трава пала“... Али пао је и град и уништио све! Узалуд је клети небо! Да сам бар:

...,Да сам сласт купине дивље
са тобом делила не бих сад сузе лила и
небо клела.

КАО КУПИНА СЛАТКА И СВОЈА

У љубавној поезији ретки су мотиви потпуне среће. Брло често, ако не и претежно највећи број песама има ону јако видљиву жицу туге за нечим што је прошло, за нечим што се није могло остварити... Ако томе додате и еротику, ону нескривену, изазовну, сочну (али не и вулгарну) дошли сте до суштине поезије Антилете Ане Живковић.

Саздана од трептаја, од борбе између оног што срце жели и сурове стварности, негде на размеђи између сна и јаве, ноћи и зоре, Антилета тражи себе саму, тражи одговор на питање да ли сам погрешила:

...,Причам свима како волела те нисам
како ми под кожу никада ушао ниси.
Причам и лажем, знам у мени ти си"...
(песма„Причам- јуче свиђе сутра “)

А све је почело другачије. Надљубавно. Нереално. Магично. Били су ту: и слатко од грожђа, и сиртаки, и магични црвени конач око струка...

...,Сањала нисам ал као да јесам
пукла је зора преко мојих бедра
док сам успешно ширила твоја једра.”
(песма „Слатко од грожђа”)

хуманости. Отуда у том говору толико љубави која бескрајно извире из сваког животног трена додирујући саме небнине, разастирући и ширећи огањ који греје али не жеже. Обожена и смерна јасним поетским порукама, интуитивно нас води до самог језгра благотворивих трена прожимајући нас изворним сјајем.

Ана Дудаш

ТРАГАЛАЧКИ ЛУЧ

„Трудом својим све ћете задобити“

Свети Сава

Са сваким својим написаним стихом ненадмашна у благодсти, узлетна и сугестивна у даровању, Антилета у мозаик речи као да уткива сопствени унутрашњи ритам одајући читаоцу говор душе, шапат оног светог плама лазуран и светао, чист попут небеса. Има се утисак да је њена поезија витло оне покретачке снаге која је мотивише увек из самог средишта лирског изворишта из кога она извлачи сјајем обасјане нити благотворивих хришћанских врлина: љубав као луч свеколиког битисања. Што је препрека тежа на животном путу, Антилета је суптилнија у истраживању и њена усмерења јачају. То је основна порука читаоцима ове лирске руковети. Дакле, упорност и истрајност а пре свега спознаја љубави, спознаја њених вредности, кроз стихове веома су наглашени. Јер ако смо свесни сваког тренутка тих благодсти човеку од Бога подарених, морамо бити увек усмерени да их негујемо, да их штитимо од неумитних таласа свакидашњице који се устремљују, који је чине рањивим.

Песник треба да је темељ трајних вредности, њихов чувар од пролазности. Антилета је то схватила и прихватила. Луцидна и непосредна у изражавању, она свој поетски пој усмерава ка позитивним вредностима човекољубља и

ЗАДЕНИ МИ ЦВЕТ У НЕДРА

Чикаш ме једном подигнутом веђом
и каранфилом који спретно задеваш
у моја недра.
Ма стисни ме ту,
око струка,
нек дрхтим ја, а не твоја рука.
Јабучица ти игра од сласти,
боковима ти се шире сласти,
заори и мене ко онаомад црницу
што ти је родила пшеницу.
Баци семе да зазими,
добро га нагази али и мази,
њега огрни браздом
а мене покри јорганом.
Да се зазими мора, белина покрила
седам гора,
бубри зрно испод бразде,
расте мени стомак код мог газде.
Осмех ми не силази са лица,
добро је родила пшеница,
сина у колевци љуљам
док ме твој поглед жуља,
опет ме обрвом чикаш
и кажеш,
мирис каранфила још из недра осећа ми се
и све ће на кантар да ми се мери
јер, треба да ти родим, бар, још три кћери.

ДОК СПАВАШ

Ти спаваш мирно поред мене,
тешко дишеш, нешто сањаш,
глуво доба, ни ноћ, ни дан,
нешто између, ја, не спавам а сањам.
Још један корак па стижем!
Ко си ти што ме водиш?
Да ли сам само ближе смрти сад?
Хтедох да питам, кад ти тешко уздахну
и ја изгубих водича,
скрећући поглед ка теби.
Ох, добро је, још увек сам жива.
Пружих руку и сместих је у твоју,
ти је несвесно стисну.
Другом руком потражио си моја рамена,
кад си открио да су гола,
као пусто поље, повукао си прекривач
преко њих и ушушкао ме,
спавајући.
Знам да ми је требала ова бесана ноћ
у којој сам дотакла себе и схватила
да ме ти волиш и кад спаваш.

Желим да ти кажем, да знаш,
а знам да знаш,
иако ти још нисам рекла
да ћу те пустити дуго то да радиш,
јер ја са тобом имам прозор
кроз који гледам у свет.

ЖЕЛИМ ДА ТИ КАЖЕМ

Желим да ти кажем, да знаш,
само то желим да ти кажем,
да онај прозор
кроз који гледам свет
још је наш, ништа се променило није.

Желим да ти кажем, да знаш,
а речи преко усана никако да пређу.
Као да су планина,
пењу се из мене,
миле,
саплићу се и враћају назад у грло,
у мене.

Желим да ти кажем, да знаш,
иако то без речи радим
да знам, да си преварант
од онда, кад си просипао
племените речи пуне душе твоје
у чежњиво срце моје.

Желим да ти кажем, да знаш,
онако без речи,
да можеш
да ме мажеш,
да ме лажеш,
ко крпу стару и пропалу гитару.

МОЈЕ МОЋИ

Да ми је моћи да будем део твојих ноћи,
да завирих кроз процеп
два дегмета кошуље твоје
и сањам између њих најслађе снове своје.
Опчинићу чинима срце твоје
да ми све даш,
да све твоје постане моје.
Да ми је моћи да са тобом делим ноћи,
нећу жалити и за тобом ћу на крај света поћи,
само ми дозволи да будем део твојих ноћи
и дароваћу ти све своје моћи.

НЕБО БЕЗ ОБЛАКА

Мислима жељним живота, дотакох цвет
који је почео да вене.

Силина жеље преплави срце моје,
замагли видике добра и зла,
остави по страни друге све,
да у бесконачни ред стану,
да чекају,
чекају јутро

које можда никада неће да сване,
ни у огледалу.

Крв ће из уста капнути погрешној особи,
обични дани постаће светковина
за целата љубави
која је уместо за живот цео
дараована само за један дан
неба без облака.

КУВАРСКА ПРИЧА

(За Чарну)

Ти имаш мене
и двеста грама среће
која те покреће.
А ја између шпорета
и оног што на њему ври
морам још увек да ти се
обраћам са Ви.
Сервирам ја тако
љубав на тањиру,
увијену у пилетину и босиљак.
Шницла на љубав личи
и сличи мојој
тужној, куварској причи.

КАЖУ

Кажу,
неке ватре не могу
никада да се угасе
велике, мутне реке да стану,
време да се заустави
и зрно бибера слатко да буде.

Кажу,
да пчеле оставе матицу,
мрави свог цара,
кукавица јаје,
дворјани свог краља
и човек жену.

Кажу,
све велике љубави
имају несрећан крај.
Време све лечи,
одглуми се срећа и
сви насмејани
оду у Рај.

ОЖЕНИО СИ ЊУ

Свилена кошуља
натопљена хладним знојем
мирише на мене,
док бич пуцкета
и коњи у кас крећу
јер ти данас жениш њу.

Гудало виолине
пребира по њој
као ти по срцу.
Мени је жао ње
јер је данас жениш.

Укус мојих усана
изгубити се неће
ни ноћас,
а ти ћеш морати
да љубиш њу.
Јер си је данас оженио.

**ЖЕЉЕ ШТО
УСНЕ ПРЕЋУТЕ**

Нек дрхїим ја а не тївоја рука...

КОРОВ И КОЗА

Упоредо са травом растао је и коров,
и ако је наносио штету
свидео ми се,
заволела сам га,
гајила,
био ми је леп на свој начин.
Цепао ми је кожу својим трњем
у пролазу,
тровао срце мирисом свог цвета.
А, онда је једна коза пасући
сочну траву у пролазу
појела и њега.

МАЈКА ВИЛА

(мојој мами)

Једна ми вила и Господских дубрава
за вратом снила, певала песме,
љубављу учила, кротила моје мисли,
обуздава од оног што се не сме.
Та вила и дан данас бди
чува ме и тепа анђеле мили
и каже да молитва њена довољна није,
да још неко Божанство
надамном и мојом децом треба да бдије.
„Хајде, потеци, Заови сестри и све јој реци!
Кажи јој да те те од зла и болести чува
кад северац хладан дува.
Замоли на икони њеној
да твојом душом као и до сада
само љубав влада.
Ишти и тражи
оно што се новцима купити не може,
џаба звецкају кесе и буђелари
док ти Бог не подари!“
Ето, тако моја мајка, ко добра вила
учи и Божије благослове
за своју децу моли
и каже да је љубав од Бога дата
од свега већа и да ту станује свачија срећа.

БОЛНА ТИШИНА

Удари мало јаче тишином
не боли довољно
згази ме ко црва,
нек пукне на сва звона
објави, огласи
умрла је она.
Уби ме погледом
олакшај ми муке,
пуцај свим својим
бродским топовима
из твоје сигурне луке.
Само настави да ћутиш
немој ни воду да мутиш
ако, нека, нек умре
у теби и задњи трзај мушкости
не мора срце да поскочи,
равна црта нек је, твој живот
који ће да ти се уцрвоточи.

ХТЕО СИ ДА МЕ КУПИШ

Хтео си да ме купиш
као да сам јабука.
Знаш ли ти да је човек
јабуку из љубави засадио,
годинама гајио, волео и пазио,
стабло јој мазио, корен чувао,
плод сакупљао,
да би децу прехранио.
Једна је љубав дарована другом!
Хтео си да ме купиш,
да те забављам,
таштину пирим,
ја нисам јабука,
ја сам стабло,
ти би њен плод без корена.

УКРАДЕНА СРЕЋА

Твоје руке, украдене од туђе среће
печате остављају по телу мом
ти, хтео би, да ти ја будем дом,
вила која ће срећу по твом
промашеном животу да соли,
да мене исто као тебе
треба да боли.

Нису ти мисли неспутане слободе
на памет пале
и зашто ја да окајавам грехе твоје
кад имам своје.

Ти би у животу једном, два да живиш
да вечито имам мање,
да ми поимање свести
твојом руком буде вођена.

Зашто сам ја рођена?

Да тачку на део твог живота ставим!

Да ти грехе кајем, и путеве нове правим,
да се са тобом смејем и кад ми се плаче,
да те грејем као мало покисло и изгубљено маче.

Где су ти моји изгубљени сати, дани, године...

Како су се нетрагом кроз мој живот провукли
а да нису као град по младом житу тукли.

ДУША КОЈА ТЕ ИМА

Бројала сам звезде са тобом
у ноћима када их на небу није било,
судба ми те донесе као крст у аманет.
Да те волим нисам хтела,
нисам ни смела,
срцу веролала нисам,
уморна од покушаја
предадох се вину да истину донесе.
Сакриј ми се испод коже,
да те тајно носим,
да ти се око срца смејем,
да ходочастим венама твојим
док се из срца отима плима
тада ћу знати да ће моја душа да те има.

ВРАТИО СИ СЕ

Вратио си се онда када више нисам могла
да будем твоја,
оживљавајући покопане снове,
забране старе зарасле у коров,
заборављајући колико сам некад била твоја.
У чвор сам наше снове везивала,
један, по један,
плетући мрежу снопхатну,
ловећи мисли,
које сам одмах ослобађала
од стега,
од припадања,
од живота.
Осудила их на смрт
душе моје
дајући им право да оду.

ИГРА

Није то био значајан поглед,
ниси био ни мета,
хтела сам један оглед
колико моја женственост
по твом уму може да шета.

Слагах себе
тек онако из хира,
као, ниси ми битан,
даћу ти знак,
па ће ме после
појести мрак.

Изгубићу се, нестати,
осушиће ме сунце,
као росу са траве
у подне.
Из твојих мисли,
без мог знања
постаћу за тебе
сваким минутом
сва мања... мања...

Ал ђаво отера шалу,
мала игра постаде афера...
ето, тако керуша тера кера.

ДУША КОЈА ТЕ ИМА

*“Љубав која почива на племенијим мојивима,
ијаје вечно и чини нас лејим и у сјварноји.”*

Овидије

ЖЕНА ЖЕНИ

(Антилета Данијели)

Враголаст сјај црног ока
није пресудан што те волим
ни датум твог рођења
јер, си рођена истог дана
када и моја сестра,
није ни то што си ме ратницом
начинила да будем,
ни то што твоје раме
спремно чека главу моју и сузне очи.
Мирис лаванде из коврца се протеже
док лепршаш рукама око свог тела
живо објашњавајући
како ласте могу непогрешиво да се врате
у прошлогодишње гнездо
и пчеле у своју кошницу.
Списак разлога није дугачак
он је чаробно несхватљив, невидљив,
онако, као животни ток, као река.
Мени никада није довољно добар
тренутак да ти нешто кажем
а теби је увек све савршено.

ПОКАЖИ МИ

Покажи ми да сам ти важна
да искром свог умећа
можеш умирити моје биће,
зар кајање треба
да влада као студ
кад је лето лепо почело.
Не, ниси ти мени важан
лагаћу те
да сваки мој осмех је био лажан.
Веру у љубав давно изгубљену
да ти враћам нећу
пустићу те да умреш ко просјак.
Не знам да ли је херој
икад поред тебе прошао
и инат да ме имаш по било коју цену
ма, лупи шаком о сто
и кажи да у мени волиш жену.

РАВНА ЦРТА

Удари мало јаче тишином
не боли довољно,
згази ме ко црва,
нек пукне на сва звона
објави, огласи
умрла је данас она.

Уби ме погледом
олакшај ми муке,
пуцај свим својим
бродским топовима
из своје сигурне луке.

Само настави да ћутиш
немој ни воду да мутиш
ако, нека, нек умре у теби
и онај задњи део мушкости
не мора срце да поскочи
равна црта је живот
који ће да ти се уцвроточи.

ЦАРЕВО ЦАРСТВО

Ја нисам од оних што ће руку да ти пружи
нећу твој додир да моју кожу пече
иди од мене, далеки ти пути
јер, твоји су скути скупи
да се по блату вуку,
да их прашина бије
и прва јутарња роса мије.

Ја нисам од оних што ће постељу да ти спрема
са мном никад нећеш знати
    где ћеш спавати,
    ил ручати,
мени су дом добре душе
    навикла сам
    да их гушим
    да их мучим
    да их ружим
ал тебе нећу ти си цар, царства мог,
а царства се не руше из љубави,
већ зависти, злобе, љубоморе и худе среће.
Не, немој ми се замерити!

ДРУГИ САН

У мојим зорама наступа тама,
плачу јутарње кише
над завршеном романсом
једне луде, луде љубави
која више никада , никада
неће да оживи у животу.

Али, у сну
у неком другом сну,
тамо негде далеко
срећом ћу те звати
и сијаће сунце љубави и победе.
Пустимо онда нек теку године
нек лете
до неког другог сна...
до неког другог сна...

ПУТ

Путеви увек некамо воде
али ретки су они прави,
они који ме воде
до трга на коме
спава твоја љубав
одбегла од сна и умора.

Рају моје агоније,
затвори ми очи ћутањем
покажи ми пут, пут трена
на коме пева ширина ноћи
и не дозволи да заборав
прати нас као сопствена сенка.

МУШМУЛА

Сазрео си као мушмула,
сладак си исто тако
у тој својој покварености,
мале згоде љубави
тако добро стоје теби,
не бих ништа мењала,
та слатка мала поквареност
теби даје чар.
О, уживај мало бар,
жено луда у мужевној гњилости
једне обичне мушмуле
али, добро пази
у свакој бар пет коштица има.

ЈОШ ЈЕДАН ДАН

Прошао је још један дан
где недостајеш ти и твој дах.
Тражим твоје очи, тражим их
хтела бих да их сретнем,
њих нема, отишле су.
Осећам...
Као да ме гледају, као да су ту.

Нема... нема...
ничег опипљивог
само осећај твари
у изнаглици нечег што на живот личи.
Остаци твог осмеха
у угловима далеких зидова
још понекад се чују.

Не, није ми жао,
на неком си бољем месту
од мог света,
некад... мора да се оде...
знам и ја ћу тамо
и ти ћеш да ме чекаш.

ЧВОР

Моји снови
имају боју, мирис,
додир твоје руке,
топлину твог тела...
Тада, ме снoхватна ноћ
понесе кроз себичне додире твоје.
Од чворова
увезане магије
направила сам простор
бездан
лутам по њему
кад тебе нема
развезујући их
и везујући опет нови чвор.

ЉУБАВИ

Све моје љубави
су велике,
снажне,
јаке.
Носе печат
надљубавног срама,
имају птицу у оку,
змаја у грудима
и трептај вечитог плама.

ЖАР

Склизнуо је жар
пољупца твог
низ мој врат
као да је лед
и сав се јед
ноћима сакупљан
распршио у мед.
Разлила се топлина...
Обузела ме милина...
Напупела чула...
Пукла брука...
Ако, па нека је
око мог струка је твоја рука.

МОЈИ СНОВИ
ИМАЈУ БОЈУ,
МИРИС,
ДОДИР ТВОЈЕ РУКЕ,
ТОПЛИНУ ТВОГ ТЕЛА...

*“Љубав је једини ваздух који удишем, осмех је
једини језик који разумем...”*

Мика Анијевић

ЗНАШ ТИ КАКО

Хоћеш ли да ме волиш?
Заубек...
Чежњиво...
Без задршке... без мере.
Не желим остатак од неког
да припадне мени.
Желим да и кад ме нема
да се сва твоја љубав
проспе по мени.
Није то лако
оно што је свето
делити тако
ал ти си посебан
и знаћеш како.

ЖЕЉНА УСТА

Због тебе сам слаба
јер, немир твојих очију
до моје душе стиже
и ко бисер се ниже.
Чар живота забрањеног
на чемер личи
и сличи нечијој тужној причи.
Личи на све оне
праве љубави
које не могу у животу
да оживе.
Други им се диве и желе љубав такву
велику и слатку.
То је само жеља пушта
они не знају
како је тешко
када се не љубе жељена уста.

УРОК ИЗ ТВОГ ОКА

Затворим очи, не зажмури,
ал сан у мој ум ни да крочи.
Бела се зора црвени, као да гори...
Тамо негде, на ивици мора,
сањала нисам да гори бела зора...
Месец испраћам уморног ока
јер, на мене су сигурно пала
два урока из твог ока.

УКРАШЋУ

Украшћу ти део Сунца,
део срца, део ноћи
и ништа ми нећеш моћи.
Спустићу пољубац
на очи снене
тихо завести твоје руке
да без престанка
милују мене,
црвени конац
везаћу око струка
да заувек ту
остане твоја рука.

ШТА КРИЈЕ КРАЉЕВСКА СОБА

Љубиле су се усне, дивље... похотно...
без среће
знала је она,
знао је он,
да заједно никада бити неће.
Погледи пуни сунаца и кеше
осташе у краљевској соби
без истинске среће, заувек да лебде.
Имала је она њега та, сељанка, бела, чедна
као што ниједна никада неће
и патиће вечно, јер знају да су без среће.
Волео је он њу,
црни господин са три чина
љубав свету јој дао сву
али није било дозвољено
да у сељачко блато ципелу каља.
Љубиће се увек, љубиће се вечно
са свом својом љубављу
која гори у њима.
Опанак и ципела
испред врата, чекаће вечно
сељанку и господина.

Иди већ једном са својом љубављу лажном
ја, нисам жена која ће на коленима да моли
хоћу да те отерам од себе, од срца,
хоћу да те горчином овенчам,
хоћу да те боли.

ХОЋУ ДА ТЕ БОЛИ

Хтела бих да будем проста
да те простотом из живота отерам
да мислиш да сам лоша и покварена жена
да те жаоком осе бодем
док ти у уста мед сипам
да те не питам
да ли те боли
да ти те ране солим
сланом морском соли
и да те боли, боли,
као што мене боле
све муке и љубави овога света,
љубави која никада неће да процвета
љубави,
    коју ми ђаволи послаше
    да се муком мојом сладе
    да ме прже ватром срамног плама.
Отераћу те па макар се сто суза слило
    низ образе моје,
моје те се очи не боје и никада неће
    ми смо далеко од среће.
О, иди и не окрећи се, не стој на путу
    мојој срећи
ја ћу патити и никада нећу поћи
    да те тражим
    већ ћу побећи.

Понекад...
ал само понекад
кад ниси самном
и кад моје срце за тобом зебе
пустим љубав своју
да ми те у сан доведе.

ПОНЕКАД

Понекад...
још увек за тобом
падне суза мека
и знам да ме твоја рука чека
да на лице моје
нежно спустиш прсте своје.

Понекад...
пожелим да из твог ока
никада не изађем
да вечно у зеници твојој
обрисе видим своје
и боре које се старости не боје.

Понекад...
хоћу да сам
твоје срце
и душа што у њему станује
тако нећу да се бојим
да у твојој души и срцу
нећу да постојим.

Понекад...
трагам за уснама
што љубе
похотно и мило
што без поговора
увек ми се дају
и што пољупци уз сласт трају.

СУРОВА ПЕСМА

Угодно је и лепо
слушати те слепо.
Иако улица је пуна снега
ја знам да не волим тебе, већ њега.

Све је истина што кажеш
ја, ево, обећавам нећу да лажем,
лаж ће се истопити на Сунцу
ко пахуља снега, ја ћу и даље волети њега.

Моју љубав ништа да промени неће
са тобом ћу увек бити далеко од среће.
Пусти ми душу да оде њему
јер, само тако уживаћу у свему.

Не дај малим стварима да господаре тобом
буди свој и владај собом.
Ништа није свето до Божје воље
и љубави моје.
Јер, знам да не волим тебе, већ њега.

НА КРАЈУ СВЕМИРА ТАЈНА ЉУБАВ

Бескрајни мир мог бића
тражи тебе као молитву,
као звезду што трепери
у вечном кругу
походећи своје планете.
На крају свемира,
тамо где моја љубав завршава
почиње живот
на мисли
које ми увек од тебе крећу
носећи ме у светове далеке,
сопствене душе
а твоје
велике,
безграничне,
ничим омеђене
тајне љубави.

**НА КРАЈУ СВЕМИРА,
ТАЈНА ЉУБАВ**

“Многе жене, могле би много и лепо да воле, али немају коџа. Сви се праве да су већ вољени, срамотиа их је да признају да нису...”

Душко Раговић

да ти живот променим,
да се поред тебе шепурим,
да сигурно поред тебе газим...
Стигла сам касно.

КАСНО САМ СТИГЛА

Касно сам стигла
сви твоји возови
давно су отишли са плавих перона.
Да ли да плачем или да се смејем?
Касно сам стигла
у твој живот
у зениту је.
Да ли да те молим или волим?
Касно сам стигла
тамо где сам требала прва да будем.
Да ли да скачем или пузим?
Касно сам стигла
ти си већ годинама
обљубљивао невине душе
жигосући их својим шармом
чекале су те ... знам...
неке кришом,
неке јавно,
уздишући,
подешавајући своја чула
на твоје нечујне кораке.
Понека је претила,
нека и тукла, туђе косе вукла.
Свашта сам чула,
деценијама су им пуна уста тебе
а ниси њихов.
Касно сам стигла
да им лајава уста затворим,

САМО ДА ТИ КАЖЕМ

Само да ти кажем
да и онда када тамјаном
мој облак замирише
да ме ништа неће спречити
да на тебе мислим
и на наше кише.

Плакале су тужне
небеске очи,
када сам ти рекла
да са тобом нећу моћи
да делим, ни дане, ни ноћи.

Тужиће срце
а, да ти нећеш ни знати
зашто је поплава
до нашег дома стигла,
зашто је вода однела све наше.

О, зашто ме очи твоје
и сада када те нема више
плаше и траже као да си ту.
Подигни поглед ка небу,
Зар ти облак не мирише на тамјан.

ЗГАЖЕНА ТРАВА

Тужно је цвилела виолина
док си оштрим кораком у ноћ одлазио,
ветар се играо у твојој коси,
маске су пале и тешке речи
касно је за све
ништа се више не може избећи.

Хучи ветар долином немира
савијајући травке да се по мраку
обневиделе клањају
ономе коме не желе.

Ветар ће једном, морати да стане
неке од њих ће заувек
остати поломљене да леже на земљи.
Неће никога да боли душа
зашто је некошена трава тихо клонула,
никога није брига, што сам ја сама остала.
Злуради, уживаће у мојој несрећи
ја ћу патити, тихо, без речи.

ПУСТО ПОЉЕ

Поље је било пусто и празно
само је ветар носио мирис сена
моје је стопало газило траву
тражећи пут
тамо где је твоја сена.

Ноћ се тихо спуштала на моја рамена
без гласа и признања ја сам сва твоја
одбегла од људи, сна и туђих злурадих ћуди
пошла тебе у пусто поље да тражим.

У мојој души немир влада
пољем се шири ноћ која неуморно пада
знам, ту тебе нећу наћи,
ни сенку ми даровао ниси
одлазећи пуд ада.

ПОЖАРЕВАЧКЕ КИШЕ

Буди ми ноћ, да шаптаје скријем
док душа, душу мије
док Пожаревачка киша без престанка лије.
Лила је киша тог дана,
као да неће никада стати, лиле су очи
и нису могле престати.
Тужан је био дрхтај мог тела,
ја сам тебе стварно волела
и нисам могла знати
да нећу никада моћи престати
тебе да волим и наше кише.
Док киша над Пожаревцом пада
душа никада неће престати
да ти се нада.

дала сјај ока,
трептај заводљивости,
осмех...
Све сам ти дала,
све имаш
а, дотаћи ме не смеш.
Патићеш безгласно,
речи намењене мени
остаће вечно
ту, негде, у твојој јабучици
не изречене.

НОЋАС

Ти, ноћас
мислиш на мене.
Ноћас сам ти део
безобразних снова.
Никада ми то нећеш рећи у очи,
никада ми признати нећеш
ја ћу знати,
читаћу из погледа твог
да сам била твој дом,
да сам ти се у мислима дала
док си љубав водио са њом.
Она је срећна,
осмех ти даје,
мисли
вратила се стара страст,
мисли
волео си ноћас њу
а, ја сам ти
несвесно дала дом.
И, твој дом
више није твој.
Зао си ти,
љубиш њу а на мене мислиш,
знам то.
Никада ми нећеш рећи,
никада твоје усне моје дотаћи неће
а, дала сам ти дом.
Дала сам ти повод,

НАДЉУБАВНА

Грешна сам
што ти сву своју љубав дајем
онако,
просто и чисто,
као кад зора сањива
дозволи дану
да преузме све њено
и оживи бојама својим
како јој је Бог наложио.
Са ведрим небом
и стихијом једном
чистог бедра
и високих једра
у која ветар
са пучине дува
подигла се сукња
од свиле лака
и модра од облака.
Севнуо је кук
и моја нога
одлучно крену на пут
у смирај дана
била сам сва кишом окупана.
Газила сам уличним барицама
као по летњој трави
са свом својом снагом
пламтеће љубави
која као тајна ка теби лети
као главе сунцокрета
према извору светлости.

СЛАТКО ОД ГРОЖЂА

Сањала нисам
ал као да јесам
пукла је зора
преко мојих бедра
док сам успешно
ширила твоја једра.
Фењер је стари
остао без гаса
али, море је наставило да таласа.
Камена је плоча пода
хладила твоја леђа,
жуљајући колена моја
док сам тако просто
била твоја.
Слатко од грожђа и сиртаки
клизили су
једно низ грло,
друго низ леђа.

ПРИЧАМ – ЈУЧЕ СВИЋЕ СУТРА

Причам свима како
волела те нисам
како ми под кожу
никада ушао ниси.

Причам и лажем
а знам да у мени ти си.
Истина чежње
само ће се смрћу окончати.

Али ко ће то да зна
мој живот само мене боли
јуче ће ми сванути сутра
ни онда нећу бити твоја.

Само слајка и своја

ДА САМ БАР НЕКАД БИЛА ТВОЈА

Пао град на купине
и сатро оно што сам хтела да ти дам.
Оголила је непогода
љубав моју
и трње скинула чак.
ДА САМ БАР НЕКАД БИЛА ТВОЈА...
Да сам сласт купине дивље
са тобом делила
не бих сад
сузе лила и небо клела.
Да сам бар некад била твоја
а не овако
као купина дивља
само слатка и своја...
ДА САМ БАР НЕКАД БИЛА ТВОЈА...

НЕМИРИ ДИВЉЕ КУПИНЕ

*“Научи да сѝвари љубии ѝамо г̃де им је срие,
а не г̃де су им сѝојеву усана,
и ѝек ѝага ће ѝе се доѝаћи скроз.”*

Царево царство.....	42
Равна црта.....	43
Покажи ми.....	44
Жена жени.....	45

ДУША КОЈА ТЕ ИМА

Игра.....	49
Вратио си се.....	50
Душа која те има.....	51
Украдена срећа.....	52
Хтео си да ме купиш.....	53
Болна тишина.....	54
Мајка вила.....	55
Коров и коза.....	56

ЖЕЉЕ ШТО УСНЕ ПРЕЉУТЕ

Оженио си њу.....	59
Кажу.....	60
Куварска прича.....	61
Небо без облака.....	62
Моје моћи.....	63
Желим да ти кажем.....	64
Док спаваш.....	66
Задени ми цвет у недра.....	67
Трагачки луч.....	68
Као купина слатка и своја.....	70

САДРЖАЈ

НЕМИРИ ДИВЉЕ КУПИНЕ

Да сам бар некад била твоја.....	9
Причам – јуче свиће сутра.....	10
Слатко од грожђа.....	11
Надљубавна.....	12
Ноћас.....	13
Пожаревачке кише.....	15
Пусто поље.....	16
Згажена трава.....	17
Само да ти кажем.....	18
Касно сам стигла.....	19

НА КРАЈУ СВЕМИРА, ТАЈНА ЉУБАВ

На крају свемира тајна љубав.....	23
Сурова песма.....	24
Понекад.....	25
Хоћу да те боли.....	27
Шта крије краљевска соба.....	29
Украшћу.....	30
Урок из твог ока.....	31
Жељна уста.....	32
Знаш ти како.....	33
Жар.....	35
Љубави.....	36
Чвор.....	37
Још један дан.....	38
Мушмула.....	39
Пут.....	40
Други сан.....	41

Антилета Ана Живковић

САМО
СЛАТКА И
СВОЈА

Горану...
човеку коме сам родила два сина

*Одувек сам веровала у Бога, анђеле, виле и
сва надприродна бића и ствари које не можемо
да видимо али можемо да осетимо. Зато их и
сусрећем у свом животу осећајући их.*